

Byla C-415/19

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2019 m. gegužės 28 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Corte suprema di cassazione (Italija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2018 m. gruodžio 4 d.

Kasatorė:

Blumar SpA

Kita kasacinio proceso šalis:

Agenzia delle Entrate (Italijos mokesčių inspekcija)

Dalykas

MOKESČIAI

LA CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE (Aukščiausiasis kasacinis teismas)

SEZIONE TRIBUTARIA CIVILE (Civilinių ir mokestinių bylų skyrius)

<...>
priėmė šią

TARPINĘ NUTARTĮ

dėl kasacinio skundo Nr. 18635-2012, kurį pateikė:

BLUMAR SPA <...>;

– kasatorė –

prieš

<...>

AGENZIA DELLE ENTRATE (Italijos mokesčių inspekcija) <...>, [orig. p. 2]
<...>;

– priešpriešinę kasacinį skundą pateikusių šalį –

dėl COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE (Regioninė mokesčių ginčų komisija) Peskaros teritorinis padalinys Sprendimo Nr. 0501/2011, priimto 2011 m. birželio 8 d.;

<...>

(orig. p. 3)

TEISINĖS IR FAKTINĖS APLINKYBĖS

2008 m. sausio 25 d. Sprendimu C (2008) 380 (su klaidų ištaisymais) Europos Komisija patvirtino mokesčių lengvatą, numatytą 2006 m. legge n. 296 (Įstatymas Nr. 296) 1 straipsnio 271–279 dalyse.

Lengvata yra mokesčių kreditas, teikiamas pagal 2007–2013 m. Nacionalinės regioninės pagalbos teikimo gaires, kuriose numatyta galimybė įsigyti naujas gamybos priemones, susijusias su pradiniu investiciniu projektu ir skirtas gamybos struktūroms mažiau palankiose ūkininkauti Pietų Italijos vietovėse, panaudojant šį kreditą pajamų mokesčiui mokėti.

2008 m. birželio 3 d. *decreto legge n. 97* (Dekretas įstatymas Nr. 97), su pakeitimais pertvarkyto į 2008 m. rugpjūčio 2 d. *legge n. 129* (Įstatymas Nr. 129), 2 straipsnyje Italijos teisės aktų leidėjas nustatė teisės pasinaudoti kreditu tvarką, 1 dalies a punkte nurodydamas, kad „*investiciniams projektams, kurie, remiantis konkrečios datos aktais ar dokumentais, jau yra pradėti įgyvendinti iki šio dekreto įsigaliojimo dienos, suinteresuotieji asmenys per 30 dienų terminą, kurio nesilaikant prarandama teisė į subsidiją, nuo 4 dalyje nurodytos procedūros pradžios elektroninio ryšio priemonėmis Agenzia delle Entrate (Mokesčių inspekcija) išsiunčia Mokesčių inspekcijos direktoriaus patvirtintą formą; šios formos pateikimas reiškia teisės pasinaudoti mokesčių kreditu rezervavimą*“.

Per pirmiau minėtoje nuostatoje nustatytą terminą *Blumar s.p.a.* elektroninio ryšio priemonėmis išsiuntė *Centro operativo di Pescara dell’Agenzia delle Entrate* (Peskaros mokesčių inspekcijos operatyvinis centras) FAS08 formą, kad gautų leidimą pasinaudoti kreditu.

Centro operativo di Pescara (Peskaros operatyvinis centras) nustatė, kad bendrovė prie formos nepridėjo oficialaus pareiškimo, kurio reikalaujama pagal 2006 m. gruodžio 27 d. *legge n. 296* (Įstatymas Nr. 296) vienintelio straipsnio 1223 dalį (dabar – 2005 m. vasario 4 d. *legge n. 11* (Įstatymas Nr. 11) 16 *bis* straipsnio 11 dalis) ir kuriuo patvirtinama, kad nebuvo pasinaudota valstybės

pagalba, kurią Europos bendrija yra pripažinusi nesuderinama su vidaus rinka. Kadangi (**orig. p. 4**) *Blumar* neatsiliepė į raginimą pažalinti trūkumus, 2008 m. liepos 31 d. Peskaros operatyvinis centras pranešė apie atsisakymą suteikti leidimą.

Blumar atsisakymą suteikti leidimą apskundė *Commissione provinciale di Pescara* (Peskaros provincijos komisija). Šis skundas buvo atmestas.

Dėl minėto sprendimo *Blumar* pateikė apeliacinį skundą, tačiau 2011 m. birželio 8 d. sprendimu *Commissione Tributaria Regionale dell'Abruzzo, sezione staccata di Pescara* (Abrucų regiono mokestinių ginčų komisijos Peskaros teritorinis padalinys) minėtas apeliacinis skundas taip pat buvo atmestas.

Commissione Tributaria Regionale savo sprendimą grindė nurodydama, kad „<...> turi būti atsižvelgta į vadinamąją „Deggendorf prievolę“, pagal kurią valstybės pagalba teikiama tik iš anksto patikrinus, ar pagalbos prašytojai nėra gavę ir vėliau negrąžinę tam tikros pagalbos, kurią Europos Komisija yra pripažinusi nesuderinama su vidaus rinka ir kurią nurodyta išieškoti: siekdama užtikrinti, kad būtų laikomasi šios prievolės, Italijos vyriausybė nustatė šiam tikslui įgyvendinti būtiną pareiškimą. Kadangi toks pareiškimas nebuvo pateiktas, o taip pat atsižvelgiant į tai, kad Operatyvinis centras suteikė papildomą 10 dienų terminą, atsisakymas suteikti leidimą yra teisėtas“.

Dėl šio sprendimo *Blumar s.p.a.* pateikė kasacinį skundą, grindžiamą keturiais pagrindais. Atsakydama į šį skundą Mokesčių inspekcija pateikė priešpriešinį kasacinį skundą.

MOTYVAI

Nurodydama pirmąjį pagrindą „SESV 108 straipsnio, Europos Komisijos sprendimo C(2008) 380 ir Bendrijos proporcingumo principo pažeidimas ir netinkamas taikymas (Civilinio proceso kodekso 360 straipsnio 1 dalies 3 punktas)“, kasatorė tvirtina, kad *Commissione Tributaria Regionale* nepagrįstai atsisakymą suteikti leidimą pripažino teisėtu.

Grįsdama savo vertinimą, ji tvirtina, kad 2006 m. gruodžio 27 d. *legge n. 296* (Įstatymas Nr. 296) vienintelio straipsnio 1223 dalis (dabar 2005 m. vasario 4 d. *legge n. 11* (Įstatymas Nr. 11) 16 *bis* straipsnio 11 dalis), kurioje nustatyta, kad „Sutarties 87 straipsnyje nurodytos pagalbos gavėjai gali (**orig. p. 5**) pasinaudoti tokia valstybių teikiama pagalba tik tuo atveju, jeigu jie patvirtina <...> , kad jie nėra gavę ir vėliau negrąžinę arba į depozitinę sąskaitą nesumokėję pagalbos, kurią Europos Komisija yra pripažinusi neteisėta arba nesuderinama su vidaus rinka“, yra neteisėta, akivaizdžiai prieštarauja SESV 108 straipsnio 3 daliai, Europos Komisijos sprendimui C(2008) 380 ir Bendrijos proporcingumo principui, todėl nacionalinis teismas negali jos taikyti.

Atsižvelgdamas į motyvuose iškeltą klausimą, kuris turi esminę reikšmę ginčo sprendimui, šis teismas mano, kad reikia Europos Sąjungos Teisingumo Teismui

pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, remiantis toliau išdėstytais argumentais.

1. Aptariamas mokesčių kreditas; Italijos teisės aktai

Reikia pažymėti, kad mokesčių kreditas investicijoms į mažiau palankias ūkininkauti vietas šalyje buvo nustatytas 2001 m. *legge finanziaria n. 388/2000* (Biudžeto įstatymas Nr. 388/2000) 8 straipsniu;

Kreditą buvo numatyta teikti įmonėms, kurios iki mokestinio laikotarpio pabaigos 2006 m. gruodžio 31 d. investavo į mažiau palankias ūkininkauti vietas, esančias zonose, kuriose gali būti teikiama valstybės pagalba pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies a punkte ir 87 straipsnio 3 dalies c punkte numatytas išimtis valstybės pagalbos srityje, ir kurios nurodytos Italijos pagalbos 2000–2006 metams žemėlapyje.

<...>

<...> (orig. p. 6) <...>

<...> (aptariamų lengvatų suteikimo tvarkos, numatytos ankstesniuose teisės aktuose, aprašymas,);

Nustojus galioti pirminėms nuostatomis, 2007 m. Biudžeto įstatymo (2006 m. gruodžio 27 d. Įstatymas Nr. 296) 1 straipsnio 271–279 dalimis nustatyta nauja mokesčių lengvatos versija, pagal kurią mokesčių kreditas keičia iki 2006 m. gruodžio 31 d. galiojusią lengvatą ir galioja iki 2013 m. gruodžio 31 d.

1 straipsnio 279 dalį priemonės veiksmingumas, kaip tai suprantama pagal Europos bendrijos steigimo sutarties 88 straipsnio 3 dalį, užtikrinamas gavus Europos Komisijos leidimą.

Kaip jau minėta, 2008 m. sausio 25 d. Europos Komisija savo Sprendime C(2008) 380 nurodė, kad pagalbos schema yra suderinama su bendrąja rinka pagal EB sutarties 87 straipsnio 3 dalies a ir c punktus.

(orig. p. 7)

To paties įstatymo Nr. 296/06 1 straipsnio 1223 dalimi į nacionalinę teisę buvo perkeltas Europos Komisijos reikalavimas, kad valstybės narės teiktų valstybės pagalbą tik iš anksto patikrinusios, ar galimi pagalbos gavėjai nėra gavę nesuderinama su vidaus rinka pripažintos pagalbos ir jos negražinę, nustatant, kad: „*Europos bendrijos steigimo sutarties 87 straipsnyje nurodytos pagalbos gavėjai gali pasinaudoti tokia pagalbos priemone tik tuo atveju, jeigu jie remdamiesi 2000 m. gruodžio 28 d. decreto del Presidente della Repubblica n. 445 (Respublikos Prezidento dekretas Nr. 445) suvestinio teksto 47 straipsniu ir decreto del Presidente del Consiglio dei ministri (Ministro pirmininko dekretas),*

kuris skelbiamas Gazzetta Ufficiale, nustatytomis taisyklėmis patvirtina, kad jie nėra gavę ir vėliau negražinę arba į depozitinę sąskaitą nesumokėję pagalbos, kurią Europos Komisija yra pripažinusi neteisėta arba nesuderinama su vidaus rinka, ir kuri nurodyta šioje dalyje minimame dekrete“.

Taigi Italijos teisės aktų leidėjas kaip priemonę „Deggendorf prievolei“ įgyvendinti nurodė oficialų pareiškimą (2000 m. gruodžio 28 d. *decreto del Presidente della Repubblica n. 445* (Respublikos Prezidento dekreto Nr. 445) įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su administraciniais dokumentais suvestinio teksto 47 straipsnis), kuriuo naujos pagalbos gavėjai savo atsakomybe pareiškia, kad jie nėra gavę ir vėliau negražinę Komisijos neteisėta pripažintos pagalbos.

Legge n. 296/06 (Įstatymas Nr. 296/06) 1223 dalies nuostata buvo panaikinta 2008 m. vasario 25 d. *legge n. 34* (Įstatymas Nr. 34) 6 straipsnio 2 dalimi, tačiau to paties įstatymo 6 straipsniu tapačios formuluotės nuostata buvo įtvirtinta 2005 m. vasario 4 d. *legge n. 11* (Įstatymas Nr. 11) 16 bis straipsnio 10 dalyje, kuri šiuo metu galioja.

– 2007 m. gegužės 23 d. *decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri* (Ministro pirmininko dekretas) buvo nustatyta oficialaus pareiškimo pateikimo procedūra, o 4 straipsnio 1 dalyje konkrečiai išvardyta pagalba, dėl kurią Europos Komisija nurodė išieškoti.

(orig. p. 8)

Galiausiai nacionalinės teisės aktų leidėjas priėmė 2008 m. birželio 3 d. *decreto legge n. 97* (Dekretas įstatymas Nr. 97) (su pakeitimais pertvarkytas į 2008 m. rugpjūčio 2 d. *legge n. 129* (Įstatymas Nr. 129)), kurio 2 straipsnyje nustatė atitinkamų metų išteklių viršutinės ribas ir procedūrą, taikomą suinteresuotiesiems subjektams, kurie nori pasinaudoti mokesčių kreditu ir kurie privalo elektroninio ryšio priemonėmis išsiųsti Mokesčių inspekcijai formą, kurioje nurodyti investicinio projekto, kuriam gali būti teikiama pagalba, duomenys; formos pateikimas reiškia teisės pasinaudoti lengvata rezervavimą.

Konkrečiai kalbant, minėto straipsnio 1 dalies a ir b punktuose atskiriami suinteresuotieji subjektai, kurie jau pradėję įgyvendinti investicijų projektą ir kurie dar nepradėję jo įgyvendinti dekreto įstatymo įsigaliojimą dieną: pirmosios kategorijos subjektams (šie subjektai privalo išsiųsti formą per 30 dienų terminą nuo tos dienos, kai inspekcijos direktorius ją patvirtina) teikiama pirmenybė teisei į lengvatos rezervavimą, palyginti su antrosios kategorijos subjektais;

– 2 dalyje nustatyta, kad Mokesčių inspekcija, remdamasi duomenimis, surinktais iš gautų paraiškų, kurios nagrinėjamos griežtai laikantis chronologinės jų gavimo eilės tvarkos, elektroninio ryšio priemonėmis praneša suinteresuotiesiems subjektams: a) kiek tai susiję su pagal 2 straipsnio 1 dalies a punktą pateiktomis rezervacijomis, apie leidimą tik išlaidų padengimo tikslais; b) dėl 1 dalies b punkte nurodytų rezervacijų, apie formos pateikimo patvirtinimą, atitinkamą rezervaciją ir per 30 dienų apie a punkte nurodyto leidimo išdavimą.

2. Sąjungos teisė

– 1957 m. kovo 25 d. Europos bendrijos steigimo sutarties 87 straipsnio 1 dalyje nustatyta: „*Išskyrus tuos atvejus, kai ši Sutartis nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su bendrąja rinka, kai ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai*“.

Europos Komisija nurodė keturias esmines sąlygas, kurios turi būti tenkinamos nustatant ar buvo suteikta valstybės pagalba: 1) valstybės išteklių kilmė (**orig. p. 9**) – pagalba iš esmės turi būti teikiama valstybių arba naudojant valstybės išteklius; 2) ekonominė nauda, neatsižvelgiant į jos formą (pvz., įnašai; mokesčių kreditai ir (arba) kitos mokesčių lengvatos; lengvatiniai tarifai); 3) atrankumas – sudėtingiausias kriterijus, kuris naudojamas, kai teikiant pagalbą nukrypstama nuo įprasto teisinio režimo arba schemos pobūdžio ar struktūros, galiojančios tos pagalbos teikimo srityje; 4) poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai – Komisija išaiškino, kad „*jeigu valstybė teikia lengvatą, nors ir ribotą, įmonei, veikiančiai sektoriuje, kuriame yra konkurencija, turi būti patikrinta, ar nekyla pačios konkurencijos iškraipymo arba iškraipymo rizikos. Siekiant nustatyti, ar toks iškraipymas daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, pakanka, kad net ir iš dalies vykdoma pagalbos gavėjo veikla būtų laikoma valstybių narių tarpusavio prekybos objektu*“.

Pagal Sutarties 88 straipsnio 3 dalį valstybės narės, prieš įgyvendindamos aptariamą priemonę, privalo informuoti Komisiją apie visus ketinimus suteikti ar pakeisti valstybės pagalbą.

Vis dėlto pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies d punktą Komisija gali atleisti nuo Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje nustatyto bendrojo draudimo tam tikrų rūšių valstybės pagalbai.

3. Deggendorf jurisprudencija ir jos perkėlimas į nacionalinę teisę

Principą, žinomą kaip „*Deggendorf prievolė*“, nustatė Europos Sąjungos Teisingumo Teismas 1997 m. gegužės 15 d. Sprendime byloje C-355/95 (*Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD) / Komisija*);

Minėtame sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, kad Europos Komisija gali sustabdyti naujos valstybės pagalbos teikimą tol, kol gavėjas negrąžino išmokas mokėjusiai valstybei narei kitų neteisėtai gautų lengvatų, nes „*kaupiamasis pagalbos poveikis*“ (**orig. p. 10**) gali sukelti didelį konkurencijos iškraipymą bendrojoje rinkoje.

Teisingumo Teismo nurodė, kad Komisija turi „*didelę diskreciją, apimančią sudėtingus ekonominius ir socialinius vertinimus, kurie turi būti atliekami atsižvelgiant į Bendrijos kontekstą*“; konkrečiai vertindama valstybės pagalbos

suderinamumą su bendrąja rinka, Komisija, kaip į „*esminį elementą*“, turi atsižvelgti į neteisėtomis pripažintų lengvatų negražinimą.

Todėl Teisingumo Teismas nusprendė, kad Komisija, sustabdydama naujos pagalbos mokėjimą tol, kol neteisėtas pripažintos pagalbos gavėjas šios negražins, nepiktinaudžiauja savo diskrecija, nes ji yra atsakinga už „*specialios tvarkos, nustatančios nuolatinę Komisijos atliekamą valstybės pagalbos, kurią valstybės narės ketina teikti, kontrolę, įgyvendinimą*“ prižiūrint Teisingumo Teismui.

4. Prejudicinis klausimas

Kaip pažymėjo kasatorė, iš *Deggendorf* jurisprudencijos išplaukia principas, pagal kurį i) anksčiau neteisėtai suteiktos valstybės pagalba, kurią nurodyta išieškoti, atveju ii) kita pagalba gali būti suteikta, tačiau iii) pastarosios pagalbos mokėjimas turi būti sustabdytas iki kol bus susigražinta anksčiau suteikta pagalba.

Laikydamosi šios jurisprudencijos Europos Komisija sprendime C(2008) 380 nurodė, kad mokesčio lengvatos taikymas jos gavėjams, iš kurių Komisijos sprendimu nurodyta išieškoti anksčiau suteiktą neteisėtą ir su bendrąja rinka nesuderinamą pagalbą ir kurie negražino neteisėtos ir su bendrąja rinka nesuderinamos pagalbos (įskaitant palūkanas) arba bent nesumokėjo jos į depozitinę sąskaitą, turi būti atidėtas.

Deggendorf principas buvo įtvirtintas 2008 m. rugpjūčio 6 d. Komisijos reglamente (EB) Nr. 800 (Bendrasis bendrosios išimties reglamentas), pagal kurį taikant Sutarties 87 ir 88 straipsnius tam tikrų rūšių (**orig. p. 11**) pagalbą pripažįstant suderinama su bendrąja rinka, be kita ko nurodomos pagalbos rūšys, kurioms šis reglamentas netaikomas, kaip nurodyta 1 straipsnio 6 dalies a punkte, t. y. „*pagalbos schemoms, [kuriose nėra aiškiai numatyta, kad individuali pagalba nemokama įmonei, iš kurios nurodyta išieškoti suteiktą pagalbą] pagal Komisijos sprendimą, kuriame pagalba skelbiama neteisėta ir nesuderinama su bendrąja rinka*“.

Nagrinėjamu atveju nustatytos šios aplinkybės: *Blumar s.p.a.* išsiuntė 2008 m. birželio 3 d. *decreto legge. n. 97* (Dekretas įstatymas Nr. 97) (su pakeitimais pertvarkytas į 2008 m. rugpjūčio 2 d. *legge n. 129* (Įstatymas Nr. 129)) 2 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytą formą laikydamosi teisės akte nustatyto 30 dienų termino; patvirtinimas buvo atmestas remiantis tuo, kad nebuvo pateiktas oficialus pareiškimas pagal 2006 m. *legge n. 296* (Įstatymas Nr. 296) 1 straipsnio 1223 dalį (dabar – 2005 m. vasario 4 d. *legge n. 11* (Įstatymas Nr. 11) 16 *bis* straipsnio 10 dalis); iš aptariamoms bendrovėms nei formos, nei skundo pateikimo metu nebuvo nurodyta išieškoti jokios 2007 m. gegužės 23 d. *decreto del Presidente del Consiglio dei ministri (Ministro pirmininko dekretas)* 4 straipsnio 1 dalyje išvardytos valstybės pagalbos priemonės.

Taigi klausimas, ar nuostata, pateikta minėtoje 2006 m. *legge n. 296* (Įstatymas Nr. 296) 1 straipsnio 1223 dalyje, kurioje Italijos teisės aktų leidėjas numato, kad

„Sutarties 87 straipsnyje nurodytos pagalbos gavėjai gali pasinaudoti tokia valstybių teikiama pagalba“ tik tuo atveju, jeigu jie „patvirtina, kad jie nėra gavę ir vėliau negrąžinę arba į depozitinę sąskaitą nesumokėję pagalbos, kurią Europos Komisija yra pripažinusi neteisėta arba nesuderinama su vidaus rinka“, prieštarauja Bendrijos teisei, gali būti nagrinėjamas dviem aspektais.

Pirmuoju atveju reikia išsiaiškinti, ar yra prieštaravimas, jei pagal aptariamą nuostatą atsisakyti suteikti pagalbą pakanka aplinkybės, kad bendrovė yra gavusi vieną iš 2007 m. gegužės 23 d. *decreto del Presidente del Consiglio dei ministri (Ministro pirmininko dekretas)* 4 straipsnio 1 dalyje išvardytų valstybės pagalbos priemonių, be kita ko, perkeliant pareiškėjai prievolę pateikti patvirtinimą, kad jai nėra skirtos baudžiamojo pobūdžio sankcijos, užuot susiejus atsisakymą suteikti leidimą vien su bendrovės oficialiu pareiškimu, kad ji nėra pagalbos gavėja, kurios atžvilgiu vis dar galioja nurodymas išieškoti pagalbą (orig. p. 12), nes ji negrąžino arba nesumokėjo į depozitinę sąskaitą sumų, gautų pasinaudojant minėtomis priemonėmis.

Antruoju atveju reikia nustatyti, ar yra prieštaravimas dėl to, kad šia nuostata besąlygiškai užkertamas kelias pasinaudoti pagalba įmonei, kuri galimai gavo neteisėtą valstybės pagalbą, o ne tik sustabdomas pagalbos teikimą: iš tikrųjų, atmesdama prašymą, o ne jį priimdama ir galimai sustabdydama, viešosios valdžios institucija galutinai atima teisę dalyvauti paskirstant išteklius subjektui, kuris vėliau galėtų atitikti reikalavimus ir pasinaudoti pagalba dėl to, jog iš jo niekada nebuvo nurodyta išieškoti pagalbą arba jis vėliau būtų grąžinęs pirmiau gautą neteisėtą valstybės pagalbą.

Antruoju atveju (kuris, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo nuomone, yra svarbesnis), atrodo, kad nacionalinės teisės aktas prieštarauja ir proporcingumo principui, pagal kurį Bendrijos institucijų veiksmai neturi viršyti to, kas tinkama ir būtina siekiant teisėtų aptariamuose teisės aktuose nustatytų tikslų, todėl kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia imtis mažiausiai suvaržančios, o sukelti nepatogumai neturi būti neproporcingi siekiamiems tikslams.

Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas mano, kad pagal SESV 267 straipsnį Europos Sąjungos Teisingumo Teismui turėtų būti pateiktas šis prejudicinis klausimas:

– „Ar atsižvelgiant į SESV 108 straipsnio 3 dalį, kaip ji išaiškinta *Deggendorf* jurisprudencijoje, Europos Komisijos sprendimą C(2008) 380 ir Bendrijos proporcingumo principą, su Bendrijos teise suderinami 2006 m. gruodžio 27 d. *legge n. 296* (Įstatymas Nr. 296) vienintelio straipsnio 1223 dalis (dabar – 2005 m. vasario 4 d. *legge n. 11* (Įstatymas Nr. 11) 16 *bis* straipsnio 11 dalis) ir 2007 m. gegužės 23 d. *decreto del Presidente del Consiglio dei ministri (Ministro pirmininko dekretas)*?“

Šiuo prašymu priimti prejudicinį sprendimą sustabdomas pagrindinės bylos nagrinėjimas.

<...>

(orig. p. 13)

<...>

Sprendimas priimtas <...> 2018 m. gruodžio 4 d. Romoje.

(įprastos formuluotės ir parašai)

<...>

DARBINIS VERTINIMAS